

Taizéjsko srečanje mladih iz srednje in vzhodne Evrope

Romanje zaupanja v Pécsu

Okrog dva tisoč mladih iz srednje in vzhodne Evrope se je od petka, 23., do nedelje, 25. oktobra srečalo na romanju zaupanja v mestu Pécs na južnem Madžarskem. Srečanje so pripravile krajevne cerkve v Pécsu skupaj z mladimi prostovoljci ter ekumensko skupnostjo bratov iz Taizéja. Mladi so bili s prihodom na srečanje povabljeni na skupno potovanje k izviru evangelija z molitvijo, tišino in pogovorom. Medse so jih sprejele številne družine v mestu in okolici. Tridnevno srečanje so zaznamovale skupne molitve, različne delavnice in srečanja v manjših skupinah, pa tudi skupno delo. Vsak izmed mladih je tako lahko pomagal

sooblikovati srečanje – bodisi z deljenjem hrane, s petjem, prevajanjem ali preprosto s tem, da si je vzela čas za poslušanje drugega in s tem pripomogel k premagovanju razlik in ovir, ki nas včasih ločujejo. Pri skupnih molitvah je mlade nagovoril br. Alois, prior skupnosti, ki je bil navdušen nad številom mladih, ki so prišli na srečanje: »Tako raznoliki ste med seboj. Toliko mladih, ki iščete mir in spravo! Želimo, da bi bilo to srečanje znamenje upanja v obdobju, ko nekatere premagujeta obup in razočaranje.«

Besedilo in fotografije: ANA TULIPAN

Srečanja so se poleg mladih iz Madžarske udeležili tudi mladi iz Hrvaške, Ukrajine, Romunije, Srbije, Bosne in Hercegovine, Portugalske, Nemčije, Avstrije, Francije, Italije, Litve, Nizozemske, Slovenije ter iz Poljske – Poznańa, ki bo v času božično-novoletnih praznikov gostilo evropsko srečanje mladih in udeležence srečanja povabili na Poljsko: »Vemo, da je včasih težko iti od doma, če ne veš, kdo te pričakuje. Mi vas pričakujemo z veseljem in sedaj, ko to veste, bo pot na Poljsko veliko lažja.«

Mladi in družine, ki so nas gostile, so nas resnično sprejele z razprtimi rokami in odprtim srcem. Udeležence so ob prihodu na srečanje sprejele s pravim madžarskim gostoljubjem: čaj in domači piškoti za vsakogar. Prvemu pozdravu je sledil sprejem z informacijami v maternem jeziku udeležencev. Le kdo se ob tem ne bi počutil, kot da je prišel domov? ☺

V soboto dopoldne so se mladi, po skupni molitvi v župniji, kjer so bili nastanjeni, srečali v manjših pogovornih skupinah. Pogovarjali so se o tem, kako lahko skupaj živimo kot prijatelji, o tem, kako edinstveno lahko postane resničnost, ki jo živimo, ter o tem, kako evangelij lahko neznance spremeni v prijatelje ter morda celo v družino.

Vally iz Romunije (skrajno levo) je v Pécs prispela dan pred srečanjem, da bi pomagala pri sprejemu mladih iz svoje domovine. O svojem delu v ekipi mednarodnih prostovoljcev je navdušeno povedala: »Danes se prvič vidimo in delamo skupaj kot najbolj uigrana delovna ekipa, brez kakršnih koli težav. To je res čudovito!«

Vsak je bil povabljen, da po svojih močeh prispeva k srečanju – mladi iz Slovenije so tako z veseljem poskrbeli za deljenje hrane pri skupnih obrokih. Slovencev je bilo na romanju v Pécs 60.

Pri skupnih molitvah je mlade nagovoril br. Alois, ki je srečanje sklenil z naslednjim povabilom: »Upajmo se opreti na navzočnost vstalega Kristusa; skozi naša življenja lahko upanje, ki ga prinaša, žari vsemu svetu. Takrat razumemo, da lahko skupaj z drugimi gradimo prihodnost miru.«

Sklepne molitve v nedeljo popoldne v katedrali so se mladi udeležili skupaj s svojimi gostitelji, pridružili pa so se jim tudi prebivalci mesta in okoljskih krajev. Po molitvi so se mladi z avtobusi in vlakom odpeljali proti svojim domovom bogatejši za izkušnjo nepozabnega srečanja.

S. MAJDA

Horroskop

Pozdravljena, Nuša. Sprašuješ, kaj lahko rečeš svojemu sošolcu, ki piše horroskop.

Priznam, Nuša, da sem dvakrat prebrala besedo horroskop in pomislila, ali gre za napako ali za resnično napoved »horrorja«. Mislim, da razumem, da gre predvsem za to drugo, torej napoved »strašnih stvari«. Najprej dve besedi o horroskopu, tem neznanstvenem poizkušanju napovedi prihodnosti, nekoliko zgrajenem na astrologiji, nekoliko na človeški domišljiji, nekoliko pa na iskanju pomoči duhovnih sil, ki gotovo niso naš Bog. Horoskop izraža človekovo željo, ki ni samo želja po večjem spoznanju svoje prihodnosti, pač pa bolj želja po posedovanju tega, kar nam je namenjeno. Pri tem iskanju se zgodi nekaj, kar bom poskušala povedati s prisposodob.

Oče ali mati skušata vzgajati svojega otroka in mu ne moreta vsega povedati, ker še ne more vsega razumeti.

Čeprav nekdo misli, da piše ali bere horoskop samo zaradi razvedrila, to ni mogoče.

Starši mu preprečijo nekatere stvari, da bi ga obvarovali nevarnosti. Otrok, ki staršem zaupa, se rad prime za očetovo ali materino roko in se počuti varnega. V tej držbi sam po sebi prihaja do vedno večjih spoznanj in ne čuti potrebe, da bi zahteval nekaj nerazumljivega. Prav tako je v našem odnosu z Bogom, ki ni samo odnos starejši – mlajši, ampak neizmerno večji odnos: Bog – človek. Kako naj človek v tem veliko večjem odnosu zahteva, da bi razumel, kaj Bog Oče pri-

pravlja svojim otrokom? V življenju imamo dve možnosti: da z zaupanjem položimo svojo roko v Očetovo in v njegovi ljubezni pridobivamo vedno večja spoznanja o življenju, ali pa se trmasto zagajamo v spoznanje tistega, česar ne moremo doumeti in nositi, v tem primeru nekega spoznanja o prihodnosti.

Kdor je Bogu blizu in mu povsem zaupa ter se mu izroči, prej ali slej doživi ljubezen, v kateri je deležen toliko spoznanja o življenju, kolikor ga potrebuje, da svoje življenje živi v polnosti, srečen in zadovoljen.

Iskati spoznanja v horoskopih kot tudi pri raznih vedeževalcih pa pomeni zavestno stopiti na pot malikovanja, nečeščenja Boga. V Svetem pismu imamo glede tega jasen stavek: »Predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod, tako da ljubiš Gospoda, svojega Boga, poslušaj njegov glas in se ga držiš« (5 Mz 30,19-20).

V tvojem vprašanju pa ne gre samo za to, kar je zgoraj opisano o horoskopu, ampak še za večjo negativno in zastrašujočo pogojevanje oseb. Čeprav nekdo misli, da piše ali bere takšne stvari samo zaradi razvedrila, to ni mogoče. Pisanje ali branje postane izraz njegove notranjosti, njegovega srca, ostaja vodilo in smisel, ki krmari njegovo življenje. Zavestno in podzavestno ga spremlja. Človeku vendar želja po trpljenju in strahotah ni lastna. Napovedovati, želeli ali celo iskati takšne napovedi pomeni, da se je nekaj v človeku obrnilo na drugo, ne njemu lastno doživljanje. Ko je Bog ustvaril človeka, ga je ustvaril po lastni podobi, po podobi ljubezni in vsega, kar ta ljubezen zajema. Če torej človek išče nasprotje ljubezni, pomeni, da ne dopušča, da ga Bog ustvarja, ampak se obrača k nasprotnemu, k njemu, za katerega apostol Peter piše: »Vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl. Uprite se mu, trdni v veri« (1 Pt 5,8).

Nuša, ne boj se svojemu sošolcu povedati svoje mnenje. Že samo to, da si zastavila vprašanje, govori o tem, da ti Bog v srcu daje drugo razumevanje. Prosi Svetega Duha, naj vodi tvoje besede in razmišljanje.

S. MAJDA

Vprašanja za p. Branka ali s. Majda nam lahko pošljete na poštni ali elektronski naslov mladi.val@druzina.si.

Drama 9:06; režija Igor Šterk

9 x vesna?

Nesporno velja, da je bil Jurij Aleksejevič Gagarin prvi človek v vesolju. Sovjetski vesoljec je 12. aprila 1961 ob 9:06 na kozmodromu Bajkonur z raketo Vostok 1 zapustil Zemljo in poletel v vesolje. Prvi kozmonavt na svetu je dobil naziv »junak Sovjetske zveze«, 12. april pa je od leta 1962 ruski državni praznik – dan kozmonavtik.

9:06 – je čas, ki ga kaže ročna ura na truplu Marjana Ozima. Je ob tej uri tudi on poletel v svoje »vesolje«? Je sam »poletel« s solkanskega mostu v sinjino »bistre hčere planin« ali mu je kdo »pomagal«? Kdo sploh je Marjan Ozim? S takšnimi in podobnimi vprašanji se ukvarja ob preiskovanju primera kriminalistični inšpektor Dušan (Igor Samobor). Poleg ljubice Veronike (Jana Zupančič) je služba verjetno edino pribežališče v njegovem razsutem življenju, saj mu na pogorišču zakona z Majdo (Silva Čušin) ostajajo boj za malo Saro (Iva Markovič, prvič v filmu), prav tako pa tudi travmatični spomini na tragično smrt hčerke. Primer Marjana Ozima je torej kot naročen za Dušana, ki se

vse bolj pogloblja v ozadje dogajanja in vstopa v življenje pokojnega, česar njegova sodelavca, kriminalist Tine (Pavle Ravnohrib) in patolog Peter (Gregor Baković), sploh ne opazita. Kdo je bil torej skrivnostni Marjan Ozim? Učitelj klavirja, pianist, gej, métro ...? Režiser Igor Šterk je na Kolosejevi spletni strani o filmu zapisal: »Želel sem si posneti kriminalko, film, ki se vrti okoli neke skrivnostne smrti, ki jo preiskuje kriminalistični inšpektor, hkrati pa film med vrsticami spregovori oz. govori o pojavu, ki je velik problem naše nacije – vprašanje samomora.« Oboje velja: razmeroma napeta kriminalka, zaznamovana s samomorilnostjo. Opozarja na nacionalni problem? Gotovo. Nakazuje izhod? Nikakor, ampak v slogu skorajda pregovorne psovke »slovenski film« potone v ek-

stencialno brezperspektivnost, ki lahko pri gledalcih kvečjemu le še bolj spodbuja zadevno nacionalno problematiko. Kot »klasični« slovenski film 9:06 ne sme iti mimo brez vročega seksa, nam pa vsaj prizaneše z »wannabe« akcijskim streljanjem z zračnimi pištolami. Da ne bomo malenkostni: film poskuša zajeti še druge segmente nacionalne problematike, med katerimi so najbolj tipični alkoholizem in propadli zakoni oz. razbite družine. Da o nagnusnih scenah s posmrtnimi ostanki niti ne govorimo ... Izvrsten koncentrat nacionalne patologije, ki ga iz zavoženosti ne more rešiti izvrstna fotografija (Simon Tanšek), niti vrhunska igra Igorja Samoborja.

Res je, da je umetnost zrcalo določene družbe in časa, in film 9:06 to na neki način potrjuje. Res pa je tudi, da naj bi bila prav umetnost tista, ki človeka dviguje k nečemu višjemu, k presežnemu. Zakaj nas morajo slovenski filmski ustvarjalci (po večini) puščati v (svojem) eksistencialnem gnoju? Še več: za to so celo pohvaljeni! Šterkova drama je namreč na Festivalu slovenskega filma v Portorožu »pokasirala« kar devet nagrad vesna, med drugim tudi za najboljši film, režijo in scenarij, medtem ko je Damjan Kozole s Slovanko ostal praznih rok. Jasno je torej, kakšne so torej smernice za bodočo produkcijo.

p. ANDRAŽ ARKO

FILM

MLADI VALentin tinčič

Risla in pisala: Liska Šobiner